

V II.

Влиза Исуфъ запахтянъ.

Соколъ. Исуфе, що? ... Защо си запахтянъ.
Исуфъ. Нещастие!

Соколъ. Нещастие? — Какво?

Исуфъ. Когато майстора на минарето
се изкачй злосторникъ нѣкой
успѣлъ по-рано тамъ да се скрий...
опита се... но майсторътъ съ ритникъ
капичка го. И злосторника
не виде какъ подъ стълба се намѣри...

Соколъ. А после, що?

Исуфъ. Злосторника народа го хвана...
Но майстора замахна съсъ ржка: —
„Пустнете го. Това велико дѣло
стои надъ насъ... не бива да мърсиме“...
Отвърнаха безбройно гласове:
— а той! а той!
Тогази майстора самъ злосторника
хвана и го отърва отъ народа.

Султана. (разгнѣвенъ)

Иди кажи злосторника да хванатъ
и тукъ отъ менъ награда да получи...

(Исуфъ излиза)

VIII.

Султана (замисленъ)

Незнамъ! незнамъ! Бихъ казалъ, че е сънъ
що виждамъ днесъ... Наистина душа
божественна е носилъ тозъ майсторъ.
Заслужено ще бжде той прославенъ
за назидане... честитъ е, честитъ
е тозъ народъ, що откърмилъ е синъ
съ такъвъ талантъ и той великодушенъ:
Вразитъ си дори той щади... пази!

VIII.

Явява се Майсторъ Лалйо. Той е
бледъ, съ вѣнецъ на глава.